

fen Maade disse Thingets Beslutninger kunne faae deres praktiske Betydning, og, indtil man har faaet en saadan Lov, er det ganske rigtigt, at man ikke har nogen anden Bei, ad hvilken man kan gjøre disse Beslutninger gjældende, end igjennem en Rigsret, saaledes nemlig, at, naar Thinget har udsat en Post til Ansvar for en Minister, og vedkommende Minister da ikke vil betale, — hvilket jeg vil haabe, at de i Reglen gjøre, — og frivillig underkaste sig denne Beslutning, da er der, saaledes som Forholdene nu ere ordnede, ingen anden Bei at gaae end at anlægge en Action. Ikke desmindre tabe derfor, efter min Mening, disse Beslutninger ingenlunde deres Betydning for Sagens videre Behandling. Jeg antager nemlig, at, naar det er klart, og af vedkommende Minister indrømmet, at den Post, som er udsat til Ansvar, er en virkelig Overskridelse af Budgettet, saa har Rigsretten ikke Andet at gjøre end at betragte den som en liquid Gjældsfordring og i Henshold dertil sæde Dom over den paagjældende Minister; naar derimod vedkommende Minister ikke vil indrømme, at der har fundet en virkelig Overskridelse af Budgettet Sted, og Spørgsmaalet om Bevillingen kan forstaaes paa forskjellige Maader, da mener jeg, at, naar Udsættelsen kun er skeet fra et af Thingene, f. Ex. Folkethinget, da vil Rigsretten have at afgjøre, hvorvidt der har fundet en Overskridelse Sted af Budgettet eller ikke. Naar derimod saavel Landstthinget som Folkethinget ved sin Beslutning har erklæret, at der har fundet en Overskridelse Sted, da maa dette Spørgsmaal antages derved at have fundet sin Afgjørelse, og Spørgsmaalet kommer da i samme Stilling ligeover for Rigsretten som de Spørgsmaal, med Hensyn til hvilke selve de Vedkommende, mod hvem Ansvarer gjøres gjældende, have indrømmet, at en Overskridelse er tilstede. Iøvrigt vil det jo altid være en besværlig Bei for Thinget at gjøre Ansvarer gjældende for Rigsretten; men saalænge indtil det lykkes at faae det bestemt ved en særskilt Lov, at Thingets Beslutninger kunne gjøres gjældende paa en simplere Maade, saa blive vi nødsagede til at betræde den eneste Bei, vi have til at kunne gjøre vor Ret gjæl-

dende, selv hvor der kun er Tale om mindre betydelige Summer, og Sagen iøvrigt vedrører Mænd, imod hvem vi Intet have i politisk Henseende.

Premierministeren: Naaget jeg, som bemærket, havde ønsket ikke at indlade mig paa denne Discussion, saa fører den ærede Rigsdagsmand, som nu satte sig, altid Discussionen ind paa et saa interessant Obeet, at man har ondt ved ganske at renoncere paa at følge ham.

Jeg skjønner nu ikke rettere, end at vi i Henseende til Formen ere ganske enige, naar han indrømmer, at Rigsdagen ikke kan faae sin Beslutning frem, uden at gaae med den til en Ret, for at faae den afgjort. Det er netop det, man i Regnskabs sproget ikke kalder Decision. Den ærede Rigsdagsmand inddrog imidlertid herunder et andet meget interessant Spørgsmaal, som jeg iøvrigt ikke troer hører herhen, nemlig om, til hvad Resultat Rigsretten maatte komme ved Bedømmelsen af Rigsdagens Beslutninger; den ærede Rigsdagsmand udtalte da som sin bestemte Mening, at, naar der foreslaa en Overskridelse af Finantsloven, som Rigsdagen ei vilde give Samtykke til, saa kunde Rigsretten ikke gjøre Andet end ligefrem dømme uden alt Hensyn til, hvad den i Realiteten ellers maatte ville antage. Jeg maa i denne Anledning bemærke, at dette Spørgsmaal ingenlunde er saa klart, som den ærede Rigsdagsmand ved mange Leiligheder har villet fremstille det at være; det er nemlig vel saa, at med Hensyn til en Overskridelse, som er forudsæet og havde kunnet være optaget i Finantsloven, maa der, naar Rigsdagen nægter sit Samtykke, ligefrem dømmes, selv om man ogsaa maatte sige, at det var meget urimeligt, at Rigsdagen har villet nægte sit Samtykke; men naar det kan bevises, at Udgiften var usorudsæet, saa er det et Spørgsmaal, om ikke Rigsretten vil gaae ind paa at bedømme dens Nødvendighed, om der ikke ellers ligger en Urimelighed i selve Grundlovens Bestemmelse, at ingensomhelst Udgift maa afholdes uden at have Hjemmel i Finantsloven; med denne Grundse taber Bevillingsretten naturligtviis ikke sin Betydning; thi det skal være